

מסורת הש"ס

(א) שבת נג. מנחת לא: חולין
עו: וע"ש בפרש"י ומוס';
סנהדרין ח. מנחת א"ל: מנחת א"ל:
א וסופתה סוף עה"ה, ד' גטל
(ב) ז'ל"ה וז'ה"ה, ד' גטל
עלה פ"ג מ"ח, ד' ש"ל מ"ח;
(ג) שבת מה. מ"ח: ד' סוכה
הד: חולין כ"ה, ד' וברש"י
נוסף: במחל'ס א' ז'ל"ה לרי'
אס' ק' חתה כ"ה"ל"ס וי"א
ש'לח"ס ק' קדוש"ס א' ט"ז;
(ד) עה"ה פ"ג מ"ט, ד' סנהדרין
ס, ח' וברש"י ומוס': נוסף:
כל"ס, א' וברש"י ומוס':
נחמ', (ה) וברש"י א' כ"ה
דריק"ס ו' ט"ס וי"א וי"ע
וע"ש נוסף. מ"ס וס'ל"ה;
(ו) ברכות כב. חולין כז: ק"ל:
בבב"ר (ז) וס'ל"ה
(ח) וברש"י בפרש"י ומוס': נוסף:
נחמ' בידה' (ק) וברש"י ומוס':
כל"ס פ"ח ה"א, ד' וס'ל"ה
קט' ע"ה, א' וברש"י ומוס': וס'ל"ה
לוקן על"ה לחת ברש"י. ועין
ברש"י, א' וברש"י ומוס':
ומוס' שבת ע"ג פ"ג
דריק"ס, א' וברש"י ומוס': פ"ח
ה"א, א' וברש"י ומוס':
ע"ג ד"ה ומוקדשין, ומוס':
חולין כז פ"ח, ומוס' בבב"ר
ע"ג ברכות ומוס' חמ"ב;
(א) וז"ל א' ש"ר מ"עין;
(ב) וז"ל דספר א' ז'ל"ה;
(ג) וז"ל חזק' פלג' מ"ח ח"ה על
דעו"ה דר' ויזנ' ח"ב ש"ך
לא חזק' חל"ס וז"ל

גליון הש"ס

גמ' למעוטי ורעים שבחוצה
לארץ. עיין שנת פד ע"ב
תד"ה ארבע:

הנהגות הנר"א

[א] גמ' א"ל רב אסי והתניא
בר': [ב] שם א"ל ר"א בר'
יוסי נמחק:

מוסף רש"י

הורא רסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

אריזן. קרי ליה לשמואל
משום הדלחנא כותיהו בדירי,
לשון ירינא שרעו דין כמו
מלך. ספק לן כלומר דין
מספק ערלה אוכלת, ורלה
ומפרש לן לן מודא ערלה
ס"ל ללי ולרבה ולרב אריא
כמ"ד אין ערלה חב"ל. ור"ש
פירש לקוט שפך במני דין
שיהא ספק אצלי. חריפי דפוס
בדיתא. עיפא ואבמיני כן
ורבה ערלה. סתם.
ספק ערלה הניחהו בידך
ונגזרו לאוכלן. ור"ש פירש
אל תתיר להם כל אהבנע
וודא ערלה אבריהו
כתנאה. ויוד ורלוקח. ואם
הלמי"ט איהא אמאי ספיקא
מותר. אשתומם שעה דרתי,
ספק הוא בדניאל (א"ט טז),
כלומר עמד בבהלה ומשומם
כמו שנהא. אמור. ההלכה
שנאמרה למשה קן נאמרה.
והאי אמור לשון ודאי הוא.
ולתנא כן יוחנן הלכין לן
ספק ערלה מותר בחב"ל ספק
עברו ג' שנים או לא עברו, או
ספק לקט מילתא או מוקפה.
לוקין. אף חב"ל. הרבנא
אילן. אסורה כדשמואל וכלא
הזכרם אינן אסורים אלא
מרבובן. שוקתיהו ק"ל
הורבנא אילן והורבנא בהמה
שארסיהו לבני כן כדאייתא
פרק ג' (שמיטא) וארבע

יֵלֶה וּדְכָלָאִים אִו זֶה וְזֶה יוֹרֵד וּלֹקֵט
אֶת הַזֹּרֵעַ אִו אֶת הַלֹּקֵט צִידִים: סֶפֶק
סֶפֶק אֲלֵלִי וְאֵנָּה אֵיכּוֹל וּבַעֲרֵלָה קֹאִי:
צִימִי בְּנֵי רַחֲבָה דְּפּוֹמִצְדִּיתָא: סָמוּס

כלומר ספיקו

והיתר ספקא
עננה ולא לדרשו
לזין בה וכה"ג
(ג): צמילתא
כרבי חיינא סב
הואיל רבא מנא
וזאת דריש לה
ס סמום הדבר
זינו גרסא דר
הא. הואיל והן
לספקו לא אלל
הפירוט צדים:
של אלו המקילין
: אף החדש.
ל' דקא מוסיף
ללא תמי אף.
לכאן חזי הס
נאויגין צדי
לדמיא בן מושב
שבים: כסוריא
ו"ל הלכה היכי
דך נאמה.

על הכנחיס צח"נ
המחבר: אהרן שניידר

קמיה: כ'רנר
מינו: חקסי
והמרתם את
ימי אשר מעולם
היה את נח וצניו
קים בהמתך לא
ימי ואחיו וזרעת
וקקמים לך כבר
המסויים והיינו
לך פנההדרין
הורו עליהן והכא
הקשה לו דומיה
היא חובת הגוף
: והכסיב שדך.
הקנו לך מן
יו ועיס: דכלאי
לדפקיה בלשון
מחיה. דהא עבר
חוריסו. אווריה
לם: לא
כלאים זוהרות
"ל כר" יאשיה.
יאשיה לא ידענא
בדענין ב' מיני
מזרע כרמן
בת כרמי עמיה
צורני וזרע.
סמן גר. וקס"ד
י אסרו ביה כי
דאורייתא: בלאי
סן מקדשי
איש נפקו: לאו
לא גזרו על בלאי
די רב. שהיתה
כול ירק שבה:
זכות ערבות:
ארבע

ארבע

כרצו אלעאזי כ' ומותר לזרוע תחת
אף על גב דאמר לאו מילתא הי
לזרוע זרעים סמוד שלשה טפחים מע

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

לפ.

תני חדש. וא"ת אמאי צריך למחוק אף לימא דקאי אכלנא? וי"ל כיון דלמחר רבי אליעזר אין ערלה בזה"ל אין סברא לומר שיהא נמחממיה בכללם יותר מערלה ועוד אומר ר"י כיון דכללם דרבנן וחדש דאורייתא אין שייך למיחוי אף אכלנא ולא פריך כלל אליבא דמ"ד ערלה הלכה למשה מסיני.^א

ההוא למעושי זרעים. פירש

צקונטערס ווערען צעכערט
 א) דאזין לוקין עליו אזל אין לפרש כלאי
 ווערען דקרקע דעהס לא אינטערין
 קראן כיון דחובת קרקע הוא פשיטא
 דלוקין נוהגים אלף בארץ דאזל כלאי
 ווערען צעכערט אינטערין קרא אזל
 דחובת קרקע הוא דס"ד למילפניהו
 צק"ו דחדש כיון דאיסורין איסור

דה אור השלם

1. לֹכֵן לֹא יִהְיֶה לָךְ מַשְׁלִיךְ
חֶבֶל בְּגוּרֵל בְּקֹהֵל יְיָ:
מִכֵּה ב ה
2. אֶת חֻקֵּי תַשְׁמְרוּ
בְּהִמָּתֵךְ לֹא תִרְבִּיעַ בְּלֵאִים
שׁוֹדֵךְ לֹא תוֹרֵעַ בְּלֵאִים וּבְגֵד
בְּלֵאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה
עִלְיָה:
וּקְרֵא יֵט יֵט

מוסף תוספות

- [illegible]

' ר"י הזקן (המשך)

[illegible]

השכונה, ומשנה חביריא ומכרם להתראה, שם התרו בו משום דרך לוקח, בהם כרמן וכו', דכתיב ויבא ויכרמן ויכרם כל כלאים וישרך, ולא נשן בכלאי ויכרמן אלא משו מן הקראת שוה, ובלא גפסיל לא מקריא כרם. ופי' לא דתריה, אינכס בקיאים בזה, שיהיה קרי' לו, דבארק אין חי'ב (זרוע) וכו' והואיל ובארק אין חי'ב א' וזול אינאו אסור לא מדברבן, בח"ל מותר לזרע מן אחד או מין דך כרסו, דהא אפילו נמנכותו (ט"ו, כן), וכי' ה"רם בורעיס (ספ"א) כלספסוף פ"ח ה"י-ג"י: שמתור לזרוע ויכרמן באמליה, ומה שיראה אותו לוקט לבא מותר. מותר בורעיס. ומה מותר מותר.

מיוחס מנחם נדן [א]. והלאה כשמואל ר' יוחנן שך, שמסמע שלך רוקח הייטרארץ, בחיל' ל' הקטן לו מן השמים. כלאי ודעים. רב' אסור בוויצטן ל' כשמואל ר' קלמן. דתורה ודע' או מן אחר לו ודע'. נשמואל. אדער עבר אדריי טופרים. לו חצרות. כלומר אינעם בקיץא בזה. לא קייל' ר' יאשיהו. אפי' ה'ר"ם (כלא'ם פ' ה"ן) ר' יאשיהו לעצן מלקות אפר שנינו לוקח הוורר כלאי' (בחיל') אלא כשזווע סטה ושעורה ורצנ' יחד אבל מן אחד או ש' מעין אסור בהנאה וצני' לוקח, רצנ' פ' (רכלא'ם מו"ח) המעביר עציץ נקוב כהרס א' הרוסי' במאמץ אסור מייחנן בפי' כל שעה (בסתי' אה' ובה' כל הבשר [וחיל' קטן, א]. דאדא דאצנין במי שמוח [ברכות כא, א] ובראיטת' הגו [וחיל' קלר, ב] נתג' כהנ' בפי' יאשיה' כלבא'ם, ר' פי' לא ר' אדא' לא כשזווע י' מינים אלא, ולכך בחיל' אסורא בוויצטן בכות' מן מינים אלא, ויאכא מן דאדא רוקח אלא, ר' יאשיהו חצרות' גנא' גמטרא.